

Nicolus Leonicus ille vnde cūq; doctus, disciplinæ Platonice & Aristotelicæ planè eruditus, totius antiquitatis & bonarum literarum consultissimus, verterat aliquando in latinū quæ vulgo Parua Naturalia dicuntur, opus aureum & frugiferum, miro quodā & salutari temperamento, vt neque verbum verbo redderet, & ipsi auctori nullam vim afferret: non priuatæ iactantiæ studens, sed publicæ legentium vtilitati prospiciens. Adiecerat & commentaria, meo iudicio valde probanda, partim latinis, partim græcos auctores imitatus. Perfectum opus erat & absolutum, expectabatq; tantum supremam manum: ipse tamen (vt est omnium modestissimus) adhuc hæsitabat, & recraftinabatur. Forte fortuna venio ad eum salutandum quodam die. Is me comiter & benigne excepit, vt est obuius & expositus omnibus, summāq; humanitate & dexteritate præditus. quūque post longum & copiosum sermonem de communibus studijs ortum, legisset mihi scripta sua, maximam cepi voluptatem, studiosorum nomine hortatus, vt quamprimum illa ad communem omnium vtilitatem publicaret. Reluctatus est aliquandiu, fateor. postremo quotidianis precibus, interdum etiam conuitijs extorsimus vt morem nobis inuitus gereret. Habetis ergo mea opera vigilias hominis optimi & eruditissimi, vobis (vt spero) summe placituras, & studiosis omnibus magno adiumento futuras. Quas quæso legite diligēter & accurate, posthabitis omnino recentiorum auctorum præstigijs. Aut ego fallor, aut dicetis idem quod ego sentio, his multis annis nihil eiusdem generis omnibus numeris perfectius in lucem exiisse. Valete iuuenes nobilissimi, & proficite, & maiorum vestigijs nixi, ingenue me docente operam philosophiæ impēdite, explosis e gymnasio isto nostro Sophistarum cauillamentis & nugis. Patauij M. D. XXII. Kalen. Octobris.